

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 9Cdo/196/2020                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 4619200110                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 30.06.2022                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Marián Sluk              |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2022:4619200110.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu ZKW Slovakia s.r.o., so sídlom v Krušovciach, Bedziarska cesta 679/375, IČO: 36 657 913, zastúpeného JUDr. Viliamom Vaňkom ml., advokátom, so sídlom v Bánovciach nad Bebravou, Radlinského 578/11, proti žalovanému H. Š., bývajúcemu v W., T. XXXX/X, o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 11Cpr/3/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 29. januára 2020 sp. zn. 6CoPr/1/2020, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Topoľčany (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. apríla 2019, č.k. 11 Cpr/3/2019-48 v znení opravného uznesenia určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru, ktoré dal žalobca žalovanému listom z 8. novembra 2018 (doručeným žalobcovi 23. novembra 2018), je neplatné a žalobcovi priznal náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Nitre, na odvolanie žalovaného, rozsudkom z 29. januára 2020 sp. zn. 6CoPr/1/2020 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie (§ 388 CSP) tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania (§ 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP).

2.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol: „Krajský súd v Nitre po tom, čo mu bola vec predložená na rozhodnutie vyzval strany sporu v zmysle ust. § 382 CSP, aby sa v lehote 10 dní vyjadrili k možnému použitiu ust. § 78 ods. 3 písm. b/ Zákonníka práce, ktoré doposiaľ v konaní aplikované nebolo. Žalobca na základe výzvy súdu zaslal vyjadrenie, v ktorom uviedol, že je v danom prípade dôvod aplikovať cit. ust. § 78 ods. 3 písm. b/ Zákonníka práce, pretože po doručení oznámenia žalobca netrval na tom, aby žalovaný u neho naďalej pracoval, čo mu aj oznámil v liste zo dňa 30.11.2018. Medzi stranami nedošlo k osobitnej písomnej dohode v zmysle ust. § 78 ods. 3 písm. b/ Zákonníka práce, ktorou by bol upravený aj deň skončenia pracovného pomeru, hoci to žalobca žalovanému navrhoval. 7. Žalovaný na základe výzvy odvolacieho súdu uviedol, že jeho zdravotný stav potvrdili dvaja lekári,

doložil listiny k svojmu odvolaniu. Žalobca odmietol uznať skončenie pracovného pomeru zo zdravotných dôvodov a preto sa pracovný pomer skončil dňom 31.12.2018, t. j. dňom, kedy mal uzatvorený pracovný pomer na dobu určitú. 8. Podľa § 69 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce, zamestnanec môže pracovný pomer okamžite skončiť, ak je bezprostredne ohrozený jeho život alebo zdravie. 9. Podľa § 78 ods. 3 písm. b/ Zákonníka práce, ak skončil zamestnanec pracovný pomer neplatne a zamestnávateľ netrvá na tom, aby zamestnanec u neho naďalej pracoval platí, ak sa zamestnávateľ so zamestnancom písomne nedohodne inak, že pracovný pomer sa skončil dohodou, ak bol pracovný pomer neplatne skončený okamžite dňom, keď mal pracovný pomer skončiť. 10. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď doposiaľ súd prvej inštancie neaplikoval ust. § 78 ods. 3 písm. b/ Zákonníka práce. V prípade neplatného skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnanca je rozhodujúce, či zamestnávateľ trvá naďalej na existencii pracovného pomeru alebo nie (§ 78 ods. 1 Zákonníka práce a § 78 ods. 3 písm. b/ Zákonníka práce). Ak zamestnanec dal neplatnú výpoveď alebo neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a zamestnávateľ netrvá na tom, aby zamestnanec u neho naďalej pracoval platí, ak sa zamestnávateľ so zamestnancom písomne nedohodne inak, že pracovný pomer sa skončil dohodou, ak bol pracovný pomer neplatne skončený okamžite dňom, keď mal pracovný pomer skončiť (§ 78 ods. 3 písm. b/ Zákonníka práce). V danom prípade bolo nesporne preukázané, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo zamestnávateľovi doručené dňa 23.11.2018 (č. 1. 11 spisu) a tento túto skutočnosť potvrdil vo svojom vyjadrení adresovanom dňom 30.11.2018, ktoré bolo žalovanému doručené 04.12.2018 (č. 1. 12 spisu) a v ktorom zároveň oznámil žalovanému, že netrvá na tom, aby u neho naďalej pracoval. Bolo preto irelevantné sa zaoberať tým, či sám žalovaný mohol okamžite skončiť pracovný pomer so svojim zamestnávateľom, keď tento mu oznámil, že netrvá na tom, aby naďalej u neho pracoval. Je taktiež nepochybne preukázané, že žalobca sa so žalovaným nedohodol na skončení pracovného pomeru písomne inak, keď žalobca potvrdil, že k písomnému ukončeniu pracovného pomeru medzi stranami sporu nedošlo, preto platí zákonná dikcia ust. § 78 ods. 3 písm. b/ Zákonníka práce, že pracovný pomer skončil dňom, kedy mal pracovný pomer neplatne skončiť, t. j. dňom okamžitého oznámenia o okamžitom skončení pracovného pomeru, ktorý prevzal žalobca dňa 23.11.2018 a týmto dňom mal aj pracovný pomer žalovaného u žalobcu skončiť, pretože sa písomne nedohodli inak. Ak teda žalobca podal žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a až dňa 16.01.2019, t. j. po dni, keď pracovný pomer mal zo strany zamestnanca u neho skončiť zo zákonných dôvodov, táto žaloba nemohla byť dôvodná a preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol. 11. O náhrade trov konania, tak prvostupňového ako aj odvolacieho, odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal náhradu trov prvostupňového ako aj odvolacieho konania v plnom rozsahu.“

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Jeho prípustnosť vymedzil ustanovením § 420 písm. f/ CSP, lebo v danom prípade absentuje riadne odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré by bolo jednoznačné a presvedčivé. Rozhodnutie súdu je rozporné, keď na jednej strane konštatuje, že žaloba je nedôvodná (ohľadom určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru), na druhej strane aplikuje § 78 ods. 3 písm. b/ Zákonníka práce, ktoré je možné použiť iba v prípade, ak je skončenie pracovného pomeru neplatné. Rozhodnutie nedáva odpoveď na základnú otázku, či okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaným je (ne)platné. Odvolací súd tak odmietol posúdiť platnosť skončenia pracovného pomeru. Jeho rozhodnutie dovolateľ považuje za nepreskúmateľné (zmätočné) i prekvapivé, lebo neobsahuje vysvetlenie zásadných dôvodov podstatných pre rozhodnutie (prečo bola žaloba zamietnutá). Dovolateľ ďalej uplatnil dovolacie dôvody v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP namietajúc nesprávne právne posúdenie veci v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. V zmysle ustálenej judikatúry (R 75/1977, R 56/2009 a IV. ÚS 156/2011) a ustanovenia § 77 Zákonníka práce má žalobca v lehote dvoch mesiacov právo podať žalobu o určenie, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovaného je neplatné. Odvolací súd sa odmietol takou žalobou zaoberať, čím sa odklonil od uvedeného názoru v judikatúre. Podľa názoru dovolateľa odvolací súd bol povinný

zaoberať sa žalobou o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovaným aj za situácie, kedy žalobca netrval na ďalšom zamestnávaní žalovaného. Nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom má za následok to, že aj (inak) neplatné okamžité skončenie pracovného pomeru sa v dôsledku toho, že odvolací súd neurčil jeho neplatnosť, bude ďalej posudzovať ako platné a žalovanému budú vznikať nároky ako z platného okamžitého skončenia pracovného pomeru. V rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená otázka prípustnosti vylúčenia možnosti domáhať sa určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru v prípadoch, ak zamestnávateľ netrvá na tom, aby zamestnanec u neho ďalej pracoval. Odvolací súd si túto otázku vyriešil nesprávne, ak zamietol ako nedôvodnú žalobu o určenie okamžitého skončenia pracovného pomeru z dôvodu fikcie, ktorá nastala v zmysle § 78 ods. 3 písm. b/ Zákonníka práce. Skutočnosť, že zamestnávateľ netrvá na tom, aby u neho zamestnanec ďalej pracoval (§ 78 ods. 3 písm. b/ Zákonníka práce) nie je prekážkou toho, aby sa súd zaoberal určením neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Z uvedených dôvodov dovolateľ navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec tomuto súdu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný uviedol, že po právoplatnom skončení tohto konania si u žalobcu uplatnil nárok na vyplatenie dvojmesačného odstupného. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného zotrval na podanom dovolaní.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací [§ 35 CSP zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek hľadísk [viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky); podobne, pokiaľ sa v zátvorke uvádza „ÚS.“, ide o odkaz na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky príslušnej spisovej značky (ďalej len „ústavný súd“)].

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (3 Cdo 42/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 8 Cdo 99/2017).

8. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva (ex officio) dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. V neposlednom rade je dovolací súd viazaný aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

10. Dovolací súd považuje za potrebné tiež zdôrazniť aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa,

ktorý je právnická osoba nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

11. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady znátočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. K obdobnému právnemu názoru dospel najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach (napr. sp. zn. 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11.1. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany (účastníka konania) nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11.2. Dovolateľ dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP vymedzil nepreskúmateľnosťou (znátočnosťou) rozhodnutia odvolacieho súdu, jeho nedostatočným odôvodnením, argumentačnou rozpornosťou a absenciou zásadných dôvodov podstatných pre rozhodnutie. Dovolací súd po oboznámení sa s dôvodmi rozhodnutia odvolacieho súdu nezdiala žiadnu z výhrad uplatnenú dovolateľom ohľadom formálnych i materiálnych náležitostí rozhodnutia, vrátane jeho odôvodnenia (§ 220 CSP). Odvolací súd primeraným, právne zrozumiteľným a konzistentným spôsobom v písomnom odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetlil z akých hľadísk nepovažoval žalobu za dôvodnú, akú právnú úpravu na vec aplikoval, ku ktorej vytvoril i dostatočný priestor na vyjadrenie sa, čo sporové strany riadne využili, postup vedúci k prijatiu rozhodnutia súdom bol predvídateľný v zmysle § 382 CSP. Príčiny pre ktoré dovolateľ atakuje dôvody rozhodnutia sú vyvodzované z názorov na to, ako mal odvolací súd vec správne právne posúdiť. Dovolateľ odvolaciemu súdu v podstate vyčítal, že žalobu zamietol bez toho, aby sa tak stalo na základe posúdenia otázky (ne)platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnancom (žalovaným). Správnosťou týchto záverov sa dovolací súd pri dovolacom dôvode v zmysle § 420 písm. f/ CSP nemá možnosť zaoberať.

11.3. V danom prípade neboli zistené také nedostatky v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu, ktoré by prípadne zakladali uplatnenie druhej vety stanoviska publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016 ("Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku").

11.4. Dovolateľ pri uplatnení dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ CSP odvolaciemu súdu v

podstate vyčítal, že žalobu zamietol bez toho, aby sa tak stalo na základe posúdenia otázky (ne)platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnancom (žalovaným). Svojou dovolacou argumentáciou o nesprávnom právnom posúdení veci spochybňoval náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacím súdom, v takom prípade, ale dovolací súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, ktorou zdôrazňuje, že aj v prípade jej opodstatnenosti by táto mala za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (R 54/2012, R 24/2017, 1 Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

12. Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v danom prípade prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ CSP nevyplyva, v dôsledku čoho najvyšší súd dovolanie žalobcu v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

13. Žalobca prípustnosť dovolania vyvodzuje aj z § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP vychádzajúc z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci na základe toho od odvolacieho súdu očakával odpovede na ním formulované právne otázky. Dovolateľ pritom vychádza z premisy, že ak odvolací súd zamietol žalobu malo sa tak stať na základe posúdenia otázky (ne)platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnancom (žalovaným). Túto nosnú premisu dovolateľa dovolací súd nepovažuje za spôsobilú odvodniť prípustnosť dovolania vyvodzovanú z argumentu o nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom cez prizmu právnych otázok formulovaných dovolateľom.

13.1. Aplikovaná právna úprava § 78 ods. 3 písm. b/ Zákonníka práce podľa názoru odvolacieho súdu nedovoľuje súdu zaoberať sa otázkou (ne)platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru z vecných hľadísk. Dôvodom je fakt, že to vylučuje samotné správanie žalobcu (ako zamestnávateľa) voči žalovanému (ako zamestnancovi), kedy po doručení okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnancom, v reakcii na tento úkon vedúci ku skončeniu pracovného pomeru, zamestnávateľ oznamuje zamestnancovi, že netrvá na tom, aby zamestnanec v práci pokračoval, čím týmto dáva zamestnávateľ najavo, že okamžité skončenie pracovného pomeru nepovažuje za platný úkon; v prípade, ak by ho považoval za platný úkon, neprichádzalo by už v úvahu oznámenie zamestnancovi, lebo by nastúpili účinky platného pracovnoprávneho úkonu zamestnanca.

14. Podľa § 78 ods. 3 písm. b/ Zákonníka práce, ak skončil zamestnanec pracovný pomer neplatne a zamestnávateľ netrvá na tom, aby zamestnanec u neho naďalej pracoval, platí, ak sa zamestnávateľ so zamestnancom písomne nedohodne inak, že pracovný pomer sa skončil dohodou, ak bol pracovný pomer neplatne skončený okamžite, dňom keď mal pracovný pomer skončiť.

14.1. Citované zákonné ustanovenie normuje právnu situáciu podľa ktorej, ak zamestnávateľ považuje okamžité skončenie pracovného pomeru zamestnancom za neplatné a oznámi zamestnancovi, že netrvá na tom, aby tento naďalej vykonával prácu, potom platí, že pracovný pomer sa skončil dohodou. Dôležitou právnou skutočnosťou je oznámenie zamestnávateľa doručené zamestnancovi, že zamestnávateľ netrvá na tom, aby zamestnanec naďalej vykonával prácu. Oznámenie zamestnávateľa, že od zamestnanca nepožaduje ďalší výkon práce je tou právne relevantnou skutočnosťou, ktorá sama osebe transformuje neplatné okamžité skončenie pracovného pomeru na platne uzavretú dohodu o skončení pracovného pomeru zamestnávateľa a zamestnanca. Zamestnávateľ sa môže rozhodnúť, že si zachová právo domáhať sa pred súdom určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnancom, alebo sa tohto práva vzdáva tým, že zamestnancovi oznámi, že netrvá na tom, aby u neho zamestnanec ďalej pracoval. V prípade účinného oznámenia si už zamestnávateľ nemôže uplatniť právo na súde, aby tento vyslovil (ne)platnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnancom; v dôsledku naplnenia právnej fikcie takýto úkon de iure neexistuje. Ak chcel žalobca, aby sa súd vecne zaoberal otázkou platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru v jeho žalobe, nemal žalovanému oznámiť, že netrvá na tom, aby u neho ďalej pracoval. Dovolateľ nielenže predurčil neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru zaslaním oznámenia žalovanému, zároveň ním i vylúčil, aby sa touto otázkou mohol zaoberať súd na základe žaloby o (ne)platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru podanej dovolateľom, lebo práve týmto oznámením doručeným žalovanému došlo (fikciou) k založeniu (nového) pracovnoprávneho vzťahu - dohody o skončení

pracovného pomeru uzavretej medzi žalobcom a žalovaným.

14.2. Pre posúdenie, či ide o právne otázky kľúčové pre rozhodnutie vo veci samej, a pre posúdenie prípustnosti dovolania nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že dané právne otázky môžu byť pre ňu rozhodujúce, ale významný je výlučne záver dovolacieho súdu rozhodujúceho o dovolaní. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené konštatuje, že nosná premisa, na základe ktorej žalobca formuloval svoje právne otázky z vecného hľadiska neobstojí (je ju treba považovať za nesprávnu - viď body 13.1 a 14.1 vyššie), preto na ňu nadväzujúce položené právne otázky nemožno považovať za kľúčové pre vec samú, teda také, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Z uvedených dôvodov stráca na význame zákonná požiadavka zjednotenia judikatúry v dôsledku prípadného odklonu alebo i potreba judikatúry pre prípady doposiaľ dovolacím súdom neriešené (§ 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP).

15. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP nie je prípustné, a preto ho v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

16. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal, pretože aj keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinil žalobca (§ 256 ods. 1 CSP), žalovanému žiadne preukázané trovy dovolacieho konania nevznikli (R 72/2018).

17. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.